

bu, Sprawiedliwości oraz Spraw Wewnętrznych, każdemu we właściwym zakresie działania.

Art. 48. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i traci moc obowiązującą w terminie i na obszarach, które określi Rada Ministrów w drodze rozporządzeń, ustalając jednocześnie przepisy przejściowe. Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o utworzeniu urzędów rozjemczych do spraw kredytowych małej własności rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 653).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Sew. Ludkiewicz

254.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 29 marca 1933 r.,

**zmieniająca ustawę z dnia 3 lutego 1931 r.
o Państwowym Funduszu Drogowym.**

Art. 1. W ustawie z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81) wprowadza się zmiany następujące:

1. Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Na pokrycie wydatków Państwowego Funduszu Drogowego służą następujące wpływy:

1) z opłat od pojazdów mechanicznych oraz niektórych pojazdów konnych (art. 6, 7, 8 i 9);

2) z opodatkowania materiałów pędnych (art. 18 i 18a);

3) z opłat od reklam, umieszczonych wzdłuż dróg publicznych, poza granicami miast (art. 19);

4) z opłat, pobieranych na rzecz Skarbu Państwa na podstawie:

a) ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32);

b) ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656);

c) ustawy z dnia 14 marca 1932 r. o zarobkowym przewozie osób i towarów pojazdami mechanicznymi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 336);

5) z dotacji Skarbu Państwa w wysokości, określonej w budżecie państwowym na każdy okres budżetowy;

6) z grzywien za przekroczenia przepisów ustaw, wymienionych w p. 4 lit. b) i c) oraz ustawy niniejszej;

7) z państwowych wytwórni materiałów drogowych;

8) ze sprzedaży państwowych materiałów drogowych, niepotrzebnych dla celów drogowych.”

2. W art. 3 w ust. 1 wyrazy: „określonych w punkcie 1), 2) i 4) art. 2”, zastępuje się wyrazami: „określonych w art. 2 p. 1), 2) i 3)”.

3. Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„(1) Ustanawia się opłatę od pojazdów mechanicznych w następującej wysokości w stosunku rocznym:

1) od pojazdów mechanicznych osobowych, z wyjątkiem wymienionych w p. 4) i 5), — 15 zł od każdego 100 kg wagi własnej;

2) od pojazdów mechanicznych ciężarowych i traktorów, z wyjątkiem wymienionych w p. 3, — 20 zł od każdego 100 kg wagi własnej;

3) od pojazdów mechanicznych ciężarowych i traktorów, używanych do zarobkowego przewozu towarów, — 35 zł od każdego 100 kg wagi własnej;

4) od motocykla bez przyczepki — 40 zł od sztuki;

5) od motocykla z przyczepką oraz od trzykołowych pojazdów mechanicznych (cyklonetek) — 60 zł od sztuki.

(2) Przyczepki do pojazdów mechanicznych podlegają takim samym opłatom jak ciągnące je pojazdy.

(3) Przy obliczaniu wagi pojazdów mechanicznych nie uwzględnia się ilości do 50 kg włącznie, a ilości ponad 50 kg liczy się za pełne 100 kg.

(4) Od pojazdów mechanicznych i przyczepek na kołach z pełnymi obręczami gumowymi opłata podlega podwyżce o 25%, zaś od pojazdów mechanicznych i przyczepek na kołach z obręczami żelaznymi o 100%.

(5) Od pojazdów mechanicznych, posiadających na różnych osiach różne rodzaje obręczy, pobiera się opłatę od rodzaju obręczy, podlegającego wyższej opłacie”.

4. Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„(1) Ustanawia się opłaty od pojazdów mechanicznych i konnych, używanych do zarobkowego przewozu osób poza obszarami jednej gminy.

(2) Opłaty wynoszą w stosunku rocznym:

1) od pojazdów mechanicznych, z wyjątkiem określonych w p. 2:

a) od każdego miejsca w pojeździe, przeznaczonego dla podróżnego, — 100 zł, a nadto

b) od każdego miejsca w pojeździe, przeznaczonego dla podróżnego, za każdy kilometr dziennego przebiegu — 0,40 zł;

opłaty, wymienione pod lit. a) i b), nie mogą łącznie przekraczać 300 zł od jednego miejsca;

2) od pojazdów mechanicznych, używanych doraźnie:

- a) posiadających do 6 miejsc dla podróżnych—100 zł od każdego z tych miejsc,
 - b) posiadających więcej niż 6 miejsc dla podróżnych — 200 zł od każdego z tych miejsc;
- 3) od pojazdów konnych, z wyjątkiem używanych doraźnie — 20 zł od każdego miejsca, przeznaczonego dla podróżnego.

(3) Miejsca w przyczepkach do pojazdów mechanicznych, określonych w ust. 1, podlegają takiej samej opłacie, jak miejsca w pojazdach.

(4) Opłaty od pojazdów mechanicznych i przyczepek, określone w ust. 2 i 3, pobiera się niezależnie od opłaty, określonej w art. 6.

(5) Opłat, określonych w ust. 2 p. 2, nie pobiera się, jeżeli pojazd jest wynajmowany w całości, a doraźnie”.

5. Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„(1) Ustanawia się opłatę od pojazdów konnych, używanych do zarobkowego przewozu towarów poza obszarami jednej gminy.

(2) Opłata wynosi w stosunku rocznym—9 zł od każdego 100 kg nośności.

(3) Przy obliczaniu nośności pojazdów stosuje się odpowiednio przepis art. 6 ust. 3”.

6. Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Pojazdy, wprowadzone na czasowy pobyt z poza obszaru Rzeczypospolitej, o ile międzynarodowe umowy nie stanowią inaczej, albo o ile z zastosowania zasady wzajemności co innego nie wynika, podlegają opłatom, określonym w art. 6, 7 i 8, z tą zmianą, że opłatę obliczać należy dziennie, najmniej jednak za okres pełnych trzech dni. Za podstawę obliczenia należy przyjmować wysokość opłaty rocznej. Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustala przeciętne stawkiienne, odpowiadające powyższym opłatom, z dodatkiem na koszty poboru”.

7. Po art. 9 dodaje się nowy artykuł 9-a o brzmieniu:

„Art. 9-a. Upoważnia się Radę Ministrów do zmieniania w drodze rozporządzeń opłat, wymienionych w art. 6, 7 i 8, na całym obszarze Państwa, lub na poszczególnych jego częściach, tudzież do znizania opłat oraz zwalniania od nich. Jednakże opłaty, określone w art. 6, nie mogą być podwyższone więcej niż o 50%, opłaty, określone w art. 7 ust. 2 p. 1 i 2, więcej niż do 300 zł od miejsca w pojeździe, zaś opłaty, określone w art. 8, więcej niż do 12 zł od 100 kg nośności.”

8. W art. 10 we wstępie skreśla się wyrazy: „i 9”, a w p. 1) tegoż artykułu wyrazy: „konsulów zawodowych” zastępuje się wyrazami: „konsulów i wicekonsulów zawodowych i ich sekretarzy”;

w tym samym artykule w p. 2) wyrazy: „i samorządowych” zastępuje się wyrazami: „oraz władz i urzędów samorządu terytorjalnego”;

w tym samym artykule w p. 4) wyrazy: „w szczególności” zastępuje się wyrazem: „mianowicie”, po wyrazach: „pogotowi ratunkowych” dodaje się wyrazy: „kas chorych”, a po wyrazach: „względnie zakładów” dalszej treści tego punktu nadaje się brzmienie: „oraz pojazdy mechaniczne, stanowiące własność gminy i przeznaczone do zarobkowego

przewozu osób i towarów we własnym zarządzie gminy i na jej obszarze”.

9. Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„(1) Do uiszczania opłat od pojazdów mechanicznych (art. 6 i 7) obowiązana jest osoba, na którą zarejestrowany jest pojazd. Obowiązek ten powstaje z chwilą dopuszczenia pojazdu do ruchu, przyczem okresy krótsze niż miesiąc liczy się za cały miesiąc, a ustaje po upływie miesiąca, w którym pojazd został wycofany z ruchu. W razie przerw w komunikacji wskutek siły wyższej władza, pobierająca opłatę, może przyznać stosowne potrącenia.

(2) Do uiszczania opłaty od pojazdów mechanicznych, wprowadzonych na czasowy pobyt z poza obszaru Rzeczypospolitej (art. 9), obowiązana jest osoba, wprowadzająca pojazd.

(3) Do uiszczania opłaty od pojazdów konnych (art. 7 i 8) obowiązany jest właściciel pojazdu. Obowiązek uiszczania tej opłaty powstaje z chwilą potwierdzenia przez władzę przemysłową zgłoszenia o rozpoczęciu wykonywania przewozu, a ustaje po zaniechaniu wykonywania przewozu”.

10. Art. 12, 13, 14, 15 i 16 skreśla się.

11. Rozdział III otrzymuje tytuł:

„Opodatkowanie materiałów pędnych”.

12. Art. 18 otrzymuje brzmienie:

„(1) Ustanawia się dodatek drogowy do państwowego podatku od olejów mineralnych. Dodatkowo podlegają oleje mineralne, które mogą być używane do napędu pojazdów mechanicznych.

(2) Dodatek wynosi 12 groszy od 1 kg.

(3) Rada Ministrów określa w drodze rozporządzeń, jakie oleje w rozumieniu ust. 1 podlegają dodatkowi, oraz władna jest obniżyć wysokość tego dodatku, względnie zwalniać od tego dodatku.

(4) Dodatek drogowy pobierają właściwe władze skarbowe łącznie z podatkiem od olejów mineralnych.

(5) Do dodatku drogowego stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 252), z wyjątkiem przepisów art. 1 — 3.

(6) Zwolnione są od dodatku drogowego oleje mineralne:

- a) wywożone pod kontrolą skarbową z rafinerji lub wolnego składu zagranicę lub na obszar W. M. Gdańska;
- b) używane do napędu pojazdów mechanicznych, wprowadzonych na czasowy pobyt z poza obszaru Rzeczypospolitej, w ilościach, zwolnionych od cła przywozowego;
- c) używane do napędu silników statków powietrznych wojskowych i cywilnych; oleje mineralne dla cywilnych statków powietrznych wolne są od dodatku drogowego, jeżeli są nabywane na warunkach, które określają rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Skarbu”.

13. Po art. 18 dodaje się art. 18-a o brzmieniu:

„Art. 18-a. (1) Materiały, nie objęte art. 18, które same lub w połączeniu z innymi mogą być używane do napędu pojazdów mechanicznych, podlegają opłacie w wysokości 12 gr od 1 kg.

(2) Przepisy art. 18 ust. 3 i 6 stosuje się odpowiednio do opłaty, wymienionej w ust. 1.

(3) Do uiszczania opłaty obowiązana jest osoba wprowadzająca do wolnego obrotu materiały, podlegające opłacie. Obowiązek ten powstaje z chwilą wprowadzenia tych materiałów do wolnego obrotu. Przy sprowadzaniu takich materiałów z zagranicy do uiszczania opłaty obowiązana jest osoba, na której rachunek odbywa się odprawa celna, przy sprowadzaniu zaś takich materiałów z Wolnego Miasta Gdańska obowiązek zapłaty ciąży na osobie, dla której według dowodów przekazowych przesyłka jest przeznaczona".

14. W art. 19 skreśla się ust. 2.

15. Po art. 20 dodaje się nowy Rozdział IV-a, zatytułowany: „Wymiar, pobór i ściąganie opłat”.

16. W rozdziale IV-a zamieszcza się art. 20-a o brzmieniu:

„Art. 20-a. (1) Przepisy o wymiarze, poborze i ściąganiu opłat, wymienionych w art. 6, 7, 8, 9, 18-a i 19, o władzach państwowych i samorządowych, powołanych do tych czynności, o terminach płatności, o kredytowaniu, odraczaniu, przyznawaniu ulg, rozkładaniu na raty i odpisywaniu z powodu niemożności ściągnięcia opłat, jak również przepisy o kontroli poboru opłat, oraz o premjach za wykrycie nadużyć wydadzą Ministrowie Komunikacji i Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzeń.

(2) Nieuiszczone we właściwym terminie opłaty, wymienione w ust. 1, będą ściągane w trybie administracyjnym wraz z karami (odsetkami) za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi. Koszty egzekucyjne oraz kary (odsetki) za zwłokę pobiera się według stopy, obowiązującej dla bezpośrednich podatków państwowych. Koszty egzekucyjne przypadają władzy, której organ przeprowadził egzekucję.

(3) Dowód rejestracyjny na pojazd traci ważność, jeżeli nie uiszczono należnej opłaty we właściwym terminie płatności.

(4) Prawo żądania zwrotu nienależnie pobranych opłat przedawnia się w ciągu roku, licząc od dnia uiszczenia. Prawo żądania opłat przedawnia się w ciągu 10 lat, licząc od dnia powstania obowiązku uiszczenia; przedawnienie przerywa każdy krok urzędowy, podjęty przez właściwą władzę w celu ściągnięcia opłaty.

(5) Za czynności władz samorządowych przy wymiarze, poborze i ściąganiu opłat będzie przyznawane odszkodowanie w wysokości, nie przenoszącej 5% uiszczonych opłat oraz kar (odsetek) za zwłokę”.

17. Art. 21 otrzymuje brzmienie:

„(1) Kto uchyla się od obowiązku płacenia opłat, określonych w art. 6, 7, 8, 9 i 19, podlega karze pieniężnej do wysokości 20-krotnej sumy opłaty, uszczuplonej lub na uszczuplenie narażonej.

(2) Kto potajemnie (bez zawiadomienia władzy wymiarowej) lub bez dopełnienia przepisanych warunków wydaje lub wywozi z wytwórni materiały, podlegające opłacie, określonej w art. 18-a, podlega karze pieniężnej w wysokości 5-krotnej kwoty opłaty, uszczuplonej lub na uszczuplenie narażonej, jednak w wysokości nie mniejszej od sumy 100 zł., nad-

to zaś karze konfiskaty materiałów, wprowadzonych do wolnego obrotu bez uiszczenia opłaty. Jeśli konfiskaty nie można zarządzić z powodu znajdowania się materiałów tych w rękach osób trzecich, będących w dobrej wierze, wtedy zamiast konfiskaty orzeka się dodatkową karę pieniężną w wysokości wartości materiałów.

(3) Kto prowadzi w wytwórni księgi i zapiski, przepisane dla kontroli opłaty, określonej w art. 18-a, niezgodne z rzeczywistością w celu uszczuplenia opłaty, podlega karze, określonej w ust. 2.

(4) Kto dopuszcza się naruszenia innych postanowień art. 18-a lub przepisów, wydanych na podstawie tych postanowień, ulega karze pieniężnej od 10 do 300 złotych.

(5) Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu, na wypadek niemożności ściągnięcia kary pieniężnej, karę zastępczego aresztu według słusznego uznania, jednak nie ponad 4 tygodnie.

(6) Do orzekania powołane są powiatowe władze administracji ogólnej, jeżeli tymże władzom lub władzom samorządowym zostaną poruczone czynności wymiarowe, zaś władze skarbowe, jeżeli czynności te zostaną przekazane tymże władzom.

(7) W razie przekazania czynności wymiarowych władzom skarbowym do orzecznictwa karnego będą stosowane przepisy ustawy karnej skarbowej z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355).

(8) Kto narusza przepisy o obrocie towarowym z zagranicą i Wolnym Miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem materiałów, podlegających opłacie, wymienionej w art. 18-a, ulega karom, ustanowionym za te naruszenia co do innych towarów (art. 45 i nast. oraz art. 133 — 135 ustawy karnej skarbowej z dnia 18 marca 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355). Do orzekania powołane są władze skarbowe przy zastosowaniu ustawy karnej skarbowej z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355)”.

18. Po art. 21 dodaje się art. 21-a o brzmieniu:

„Art. 21-a. Naruszenia postanowień art. 18 oraz przepisów, wydanych na podstawie tych postanowień, podlegają karom, określonym w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 252), przy zastosowaniu ustawy karnej skarbowej z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355). Postanowienia art. 14 tejże ustawy mają tu analogiczne zastosowanie”.

19. W art. 22 w ust. 2 p. 1 wyrazy: „od pojazdów mechanicznych oraz od pojazdów konnych, wymienionych w art. 8 niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazami: „od pojazdów mechanicznych i konnych, wymienionych w art. 6, 7 i 8”; w tymże ustępie zamieszcza się punkty 2 i 2-a o brzmieniu:

„2) prawo pobierania od pojazdów mechanicznych i konnych, wymienionych w art. 6, 7 i 8, opłat za używanie dróg, na podstawie art. 27 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106, poz. 884); nie znosi się jednak prawa pobierania opłat na urządzenia drogowe, przeznaczone specjalnie do

udogodnienia ruchu pojazdów mechanicznych, jak dworce autobusowe i t. p.;

2-a) prawo pobierania od pojazdów mechanicznych i konnych, określonych w art. 6, 7 i 8 opłat, wymienionych w art. 19 ust. 2, 23 ust. 1 i 24 ust. 2 (opłaty kopytkowe) ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 6, poz. 32)".

Dotychczasowe punkty 2, 4 i 5 skreśla się.

Art. 2. (1) Przepisy, dotyczące opłat, określonych w art. 9, 18 i 18-a ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81), w brzmieniu art. 1 ustawy niniejszej oraz przepisy art. 20-a tejsze ustawy obowiązują również na obszarze województwa śląskiego.

(2) Pomiędzy Państwowym Funduszem Drogowym a wojewódzkim funduszem drogowym (Skarbem Śląskim) będzie dokonywany rozrachunek celem podziału wpływów, pochodzących ze źródeł dochodowych, wymienionych w ust. 1, a to według zasad następujących:

- a) udział wojewódzkiego funduszu drogowego (Skarbu Śląskiego) we wpływach od materiałów pędnych będzie określany według stosunku ogólnej wagi pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych na obszarze województwa śląskiego, do ogólnej wagi pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych na obszarze Państwa, udział zaś wojewódzkiego funduszu drogowego we wpływach, pochodzących z opłat od pojazdów mechanicznych, wprowadzonych na czasowy pobyt z poza obszaru Rzeczypospolitej, będzie określany według stosunku ilości przejazdowych punktów granicznych, upoważnionych do odprawy celnej pojazdów mechanicznych na śląskim odcinku granicznym, do ilości takich punktów granicznych całego Państwa;
- b) sumy, pobrane na obszarze województwa śląskiego ze źródeł, określonych w ust. 1, będą przelewane do wojewódzkiego funduszu drogowego jako zaliczka na poczet należności tego funduszu;
- c) wysokość kwoty, należnej wojewódzkiemu funduszowi drogowemu, ustalają corocznie do końca miesiąca lipca za ubiegły okres budżetowy Ministrowie Komunikacji i Skarbu po wysłuchaniu Śląskiej Rady Wojewódzkiej.

Art. 3. Upoważnia się Ministrów Komunikacji i Skarbu do umarzania nieściągalnych opłat, wymierzonych na podstawie ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81).

Art. 4. (1) Pozostają w mocy przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. o przemjowaniu pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 784).

(2) Rozporządzenie Ministrów Komunikacji i Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrami

Skarbu oraz Przemysłu i Handlu określi wysokość sumy, jaka z wpływów Państwowego Funduszu Drogowego z opodatkowania materiałów pędnych przeznaczona będzie na premjowanie pojazdów mechanicznych.

Art. 5. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Komunikacji i Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i innymi interesowanymi ministrami. Równocześnie upoważnia się Ministrów Komunikacji i Skarbu do ogłoszenia w drodze obwieszczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81) z uwzględnieniem zmian, wynikających z art. 6 p. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 479), oraz zmian, wprowadzonych ustawą niniejszą, jak również ze zmianą numeracji rozdziałów oraz artykułów i poszczególnych ich części.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Kierownik Ministerstwa Komunikacji: *M. Butkiewicz*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

255.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 29 marca 1933 r.

w sprawie wysokości odsetek od wkładów i innych lokat pieniężnych w komunalnych kasach oszczędności i spółdzielniach.

Art. 1. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do ustalania w drodze rozporządzeń najwyższej granicy odsetek od wkładów i innych lokat pieniężnych w komunalnych kasach oszczędności i spółdzielniach.

(2) Granica ta nie może być niższa od stopy, płaconej od wkładów przez P. K. O., powiększonej o 1/5 tej stopy.

Art. 2. Umowy, ustalające oprocentowanie ponad granice, określone na podstawie artykułu poprzedzającego, są nieważne co do nadwyżki.